

ligt. I Tider, som ved Begyndelsen af forrige Aarhundrede, hvor Statkassen trængte til Indtægter og søgte at opnaa dem paa enhver Maade, hvor den anstændigvis kunde det, lønede man i stor Udstrækning sine Embedsmænd ved at tage Betaling af Publikum for den enkelte Embedsgerning, som Embedsmændene udførte. Men vi trænge ikke mere dertil, og vi bør gaa helt bort fra dette. Vi kom heldigvis i det væsentlige bort derfra for Retsembedsmændenes Vedkommende i 1861, og alle Forsøg paa delvis at komme tilbage dertil gør jeg mig en Fornøjelse af at bekæmpe, hver Gang de komme frem. Men der er særlig Grund til at bekæmpe dette Afgiftssystem, denne Betaling for den enkelte Embedshandling, ved Konsulaterne. Naar vore Landsmænd i Udlandet — jeg ser bort fra saadanne, der ere Oven-paa-Svømmere, som have alle Midler til deres Raadighed, og som hverken trænge til Konsuler eller andre — komme i Berøring med et Konsulat og skulle have en Embedsforretning udført, er det stødende og forkasteligt, at de skulle betale hver saadan Embedsgerning med en Afgift. Det bør man komme bort fra, og jeg tror, man ganske rolig kan gaa bort derfra, thi som jeg før sagde: Attraaen efter at faa et Konsulat for den gode lille Stat Danmark er saa stærk, at man ikke behøver at lokke den fremmede Købmand eller næringsdrivende, hvad han nu er, til at overtage et Konsulat ved at give ham Udsigt til nogle Afgifter for hans Embedshandlinger. Han faar noget, som han sætter megen Pris paa, han faar en smuk Stilling — at være Konsul for Kongeriget Danmark anses alle Vegne for en smuk Stilling —, han faar en køn Uniform og en rimelig Udsigt til en Ordendekoration efter passende Tids god Virksomhed, og dette er fuldstændig tilstrækkeligt til at sikre sig de nødvendige bosatte Konsuler. Jeg tror derfor, vi saa hurtigt som muligt skulle se at komme bort ikke alene fra Konsulatafgiften af Skibe, hvad Kommissionen anbefaler, men ogsaa fra det, Kommissionen kalder Gebyr.

Jeg indskyder her den Bemærkning, at man i Kommissionen og ved Lovforslagets Affattelse ikke har lagt Mærke til den Bestræbelse, der i en Aarrække er udfoldet her i Tinget for at afskaffe dette tyske Ord Gebyr, som vi have sat ud af en Mængde Love, og der er Grund til at sætte det ud ogsaa her. Ogsaa paa enkelte andre Punkter kunde der være Trang til at efterhjulpe Lovforslagets Affattelse,

noget, som med Lethed kan gøres i Udvalget. Jeg vil f. Eks. sige, at naar man nu i en Lov indfører et saa forfærdeligt Ord som Eksterritorialitetsret, tror jeg, der er Grund til at sørge for at blive fri for det. Vi forstaa nok, hvad det betyder, naar det skal være, men vi pleje at holde paa, at vi ikke tage de styggeste fremmede Ord ind i vort Lovsprog, men søge saa vidt muligt at hævde Modersmaalets Ord i Lovsproget. Lad os vedblive med denne Bestræbelse. Ikke alene med Hensyn til Affattelsen er der nogle Steder, hvor der er Trang til en Efterhjælp, men selv med Hensyn til Tegnsætningen er Lovforslaget mærkelig nok, lidet omhyggeligt. Saaledes i § 37 er der anvendt en Tegnsætning af den Slags, at det bliver meningsforstyrrende. Jeg skal ikke her gaa nærmere ind paa Enkeltheder.

Inden jeg slutter, vil jeg omtale en Ting, som vel kan siges at være af formel Art, men som alligevel er en Realitet. Vi kom i 1870 lykkeligt til den simple Bestemmelse, at der ikke kan gives en Embedsmand anden Titel end den, som hans Embede medfører. Nu vil dette Lovforslag for det udenrigsministerielles Vedkommende gøre et Brud paa denne gode Regel. Det vil have, at der skal kunne gives Titel af overordentlig Gesandt og befuldmægtiget Minister og af Ministerresident til den, der i Virkeligheden ikke har denne Egenskab. Der er naturligvis noget, der har foresvævet Koncipisterne her som reelle Grunde, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det er indbildte Grunde, og en saa smuk Grundsatning som den, vi fik indført i 1870, skulde vi nødig gøre Brud paa, og vi skulde nødig her for Udenrigsministeriet, gennemføre en Uskik, vi have faaet skrinlagt under de andre Ministerier. Jeg vil anbefale det Udvalg, der muligvis bliver nedsat, at udtage denne Bestemmelse af § 24 i Lovforslaget om Diplomativæsenet.

N. Neergaard: Det er ikke meget fristende at komme ind paa Enkeltheder i de to her foreliggende Lovforslag, da Tinget ikke synes at skænke Sagen, i alt Fald ikke dens første Behandling, nogen overvældende Interesse. Men nogle Bemærkninger skal jeg dog gøre.

Der er mange Gange her paa Rigsdagen, ogsaa under denne Forhandling, rejst Tvivl om Betydningen af vor diplomatiske Repræsentation. Jeg deler ikke denne Tvivl. Erfaringerne tyde ogsaa paa, at Udviklingen, særlig for de smaa Staters Vedkommende,